

[Mogens Elvensø]

ler, at Gud skabte menneskene; al anden gudsdyrkelse er hedenskab. Netop de kristnes bevægelser burde derfor hjælpe til med at standse hedenskabens udbredelse i Danmark, men slaphed hos deres ledere og i deres bevægelser bringer Danmark ud i et uføre, der vil ende i libanesiske tilstande.

Kun få, f.eks. Søren Krarup og Jesper Langballe, tør i dag fortælle danskerne, hvad det hele drejer sig om.

Denne slaphed har desuden også ført til, at Danmark har tilladt PLO-kontorer m.v. Terrorisme og kriminalitet følger så i kølvandet, og det kan medføre, at Danmark for at beskytte sig selv må ende som en politistat, og det er vi i Fremskridtspartiet meget stærkt imod. Det foreliggende lovforslag løser derfor kun nogle problemer, men slet ikke alle, og det kunne vi godt have ønsket os.

Glistrup (FP):

For den, som efterhånden har halvhøj anciennitet i denne sal, vækker det, der blev sagt fra de syv andre partiers repræsentanter ved denne førstebehandling, unægtelig nostalgiske dejavu-forestillinger, for det er præcis det samme, som vi i årene 1974–1981 inklusive hørte, når vi fremsatte vore forslag om, at skattetrykket skulle sænkes og ikke måtte stige, og at der måtte spares på den offentlige sektor. Præcis den samme forestilling som den, vi nu har oplevet, var det, der foregik gang efter gang i disse 8 år.

Sammenholder man det med de to store planer, der er kommet i den sidste tid, må man nok sige: Ak, hvor forandret! Nu kommer de som Per Flovmænd – hvad enten det er statsministeren, eller det er den politisk-økonomiske koordinator for det største parti, eller hvem der er tale om – og snakker faktisk Fremskridtspartiet efter munden, hvad vi sagde gennem alle disse år, og hvordan vi advarede imod og havde forståelsen for, at den offentlige sektor er vokset for stor.

Jeg kan ganske roligt være spåmand, når jeg siger, at inden dette århundrede er gået til ende, vil de tanker, der er indeholdt i det lovforslag, der her er til første behandling, være fælles gods for så at sige alle de syv partier, der har opført sig så uparlamentarisk, som de har i dag. Det er ganske oplagt, at i verden uden for denne slotsbygning tykke mure foregår udviklingen på en sådan måde og med en sådan fart, at

man nærmest vil grine. På samme måde som vi andre nu griner over, at man ville kalde »Fanny Hill« eller J. P. Jacobsen for pornografi, vil man grine ad, at man kunne tage så meget anstød af det forslag, som vi har fremsat her. Så meget for at takke de syv partiers ordførere.

En endnu mere varm tak skal rettes til justitsministeren. Alt er jo relativt her i verden. Når man sammenligner justitsministerens indlæg med de andre indlæg fra partierne, ragede det i saglig henseende højt, højt op over, hvad de andre præsterede.

Justitsministeren havde dog fået taget sig sammen til at have to argumenter. For det første havde hans præmiejurister fået fastslået, at denne lovtekst er udformet anderledes, end man som jurist i Justitsministeriet plejer at skrive love, og at det derfor må betyde, at Fremskridtspartiet ikke ønsker at få det vedtaget. Nej, det betyder simpelt hen, at et af Fremskridtsideologiens højdepunkter er at sige: Love skal være forståelige, alment tilgængelige, overskuelige, og derfor er det fuldstændig bevidst, at man ser lovforslag fra Fremskridtspartiet i en helt, helt anden sproglig klædedragt, hvad angår den lovtekst, det til syvende og sidst drejer sig om, end det, der i øjeblikket overfylder Lovtidende, og hvor ikke engang eksperter kan finde ud af, hvordan investeringsfondsloven skal fortolkes sammenholdt med den sociale bistandslov, sammenholdt med Storebæltsloven, eller hvad det er, man skal til at få til at fungere i en helhed. Vi ønsker klarere, kortere og mere koncise tale i Lovtidende, end Jyske Lov nåede op til. Det måtte vi kunne forlange efter 700 års – godt og vel – forløb at vi kan gøre bedre.

Det andet argument, som justitsministeren kom med, var, at han var så venlig at sige: Man kender i de andre partier udmærket Fremskridtspartiets holdning til disse problemer; hvorfor gentager Fremskridtspartiet det så? Ja, det er det nu engang et oppositionspartis lod at gøre. Man kendte udmærket Hørups og Chresten Bergs synspunkter på Estrup gennem 1870'erne og 1880'erne. Hvorfor tillod Hørup og Chresten Berg og de andre sig at besætte Folketingets talerstol og tale på samme måde år efter år? Fordi de vidste, at når regndråberne falder, udhules selv det stærkeste murværk; og der kom et 1901. Der kommer også et år 2001, hvor et lovforslag som dette bliver gennemført,